

Nr 9.

Af herrar **Carlson** i Herrljunga och **Olausson**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående lagstiftning om ersättning för skada, som orsakas jordägare genom byggnad eller plantering å angränsande fastighet.

I motion nr 19 vid 1903 års riksdag påpekade herr Joh. Larsson från Presstorp de skador, som kunna uppkomma genom att den ene jordägaren bygger hus eller låter skog växa omedelbart intill grannens ägo-gräns och föreslog med anledning däraf förändrad lydelse af 2 kap. 2 § byggningsbalken.

Denna hans motion blef emellertid, på af vederbörande utskott anförda skäl, afslagen.

De af motionären i motionen påvisade missförhållandena äro dock af sådan beskaffenhet, att *något* på lagstiftningens väg *bör* göras för afhjälpan det af desamma. Genom uppförande af byggnader eller genom planteringar af skog intill ägo-gränsen kan obestridt den ene jordägaren förorsaka den andre stora och vidt omfattande skador å intill liggande ägor. För att växtligheten skall kunna frodas och normalt utveckla sig behöfver den både sol och vind, och det är ju klart, att detta helt eller delvis utstänges för större eller mindre områden, för den händelse den ene jordägaren bygger eller planterar omedelbart intill gränsen. Den växtlighet, som till följd häraf tvingas existera i skuggan af ett högt hus eller tät skog, blir helt naturligt icke mycket värde uti.

Den jordägare, som har grannens skog omedelbart intill gränsen af sina ägor, får också sin jord genomträngd af trädens rötter, hvilka icke bara vålla honom stora obehag vid brukandet af jorden, utan äfven suga must och kraft ur densamma.

Ehuru vi icke kunna fullt dela den åsikten, att en jordägare icke skulle få fritt bestämma öfver sin jord, då det blir fråga om att bygga och plantera, så anse vi dock, att han, om han genom detta sitt åtgörande vållar grannen skada eller förfång, bör vara skyldig till denne utbetala skäligt skadestånd. Utevaron af bestämmelser härom, anse vi vara en stor brist i vår nu gällande lagstiftning.

Största svårigheten för lagstiftarne vid lösningen af denna fråga torde blifva, att finna enkla och fullt lämpliga former för afgörandet af uppkommande tvister i detta afseende. Oss synes det, som att bestämmelserna i 8 § af »lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom», angående afgörandet af tvister mellan arrendatorer och jordägare, härvidlag torde kunna tillämpas.

På grund af hvad vi sålunda anført, våga vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till lag, om rätt till ersättning för jordägare, som på grund af grannens byggnader eller planteringar åsamkas skada.

Stockholm den 22 januari 1910.

Herm. Carlson.

Carl L. Olausson.
